

Janusz Groszkowski

Specjalista w dziedzinach:
radiotechnika, lampy
elektronowe, teoria
generacji, technika
próżni, miernictwo próżni.

Uczony i Patriotą

Urodzony 21 marca 1898 roku w Warszawie. Po zdaniu matury w Szkole Handlowej Zgromadzenia Kupców miasta Warszawy (1915) rozpoczął studia na utworzonej w tym samym roku Politechnice Warszawskiej. Dyplom inżyniera elektryka otrzymał w roku 1922, jako jeden z pierwszych jej absolwentów.

W 1922 roku odbył staż wojskowy w Paryżu

W czasie studiów został asystentem w Katedrze Miernictwa Elektrotechnicznego, a od roku 1922 prowadził wykłady na temat lamp katodowych, a następnie radiotechniki jako najmłodszy wykładowca Politechniki Warszawskiej (PW).

W 1923 roku założył czasopismo „Przegląd Radiotechniczny”, którego kierownikiem był przez okres międzywojenny. W roku 1924 został kierownikiem Laboratorium Radiotechnicznego PW.

Jako oficer Wojsk Łączności prowadził równocześnie wykłady z radiotechniki w szkołach wojskowych.

Kapitan inż. Janusz Groszkowski (obok po lewej major inż. Kazimierz Jackowski) wśród kolegów oficerów WP, 1923 r.

ARS TECHNICA

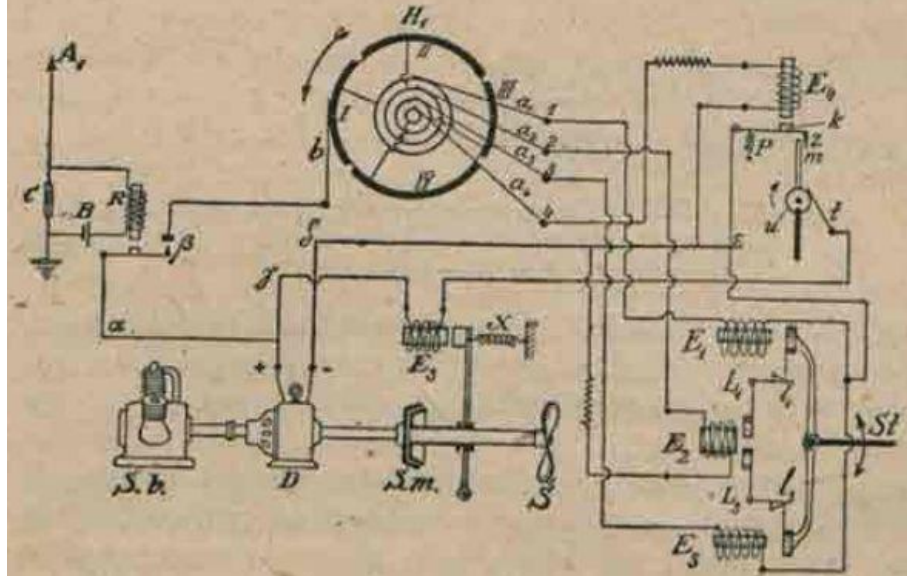
CZASOPISMO WYDZIAŁOWYCH KÓŁ NAUKOWYCH
STUDENTÓW POLITECHNIKI WARSZAWSKIEJ.

WARSZAWA

W MAJU 1922 R.

ZESZYT 2.

- Projekt kierowania na odległość za pomocą fal elektromagnetycznych (1918) Ars Technika

Rys. 27.

Parę słów jeszcze o mechanizmach synchronicznych. Dostyć dokładne mechanizmy zegarowe, poruszane silniejszą nieco sprężyną, mogą tu się w zupełności nadawać, gdyż siła potrzebna do obracania bębnow jest minimalna. Szybkość obrotowa bębnow w każdym wypadku może być odpowiednio dobrana, zależnie od zadanych warunków i zastosowania. Oba mechanizmy puszcza się w ruch jednocześnie z tego samego położenia wycinków.

podał Janusz Groszkowski.

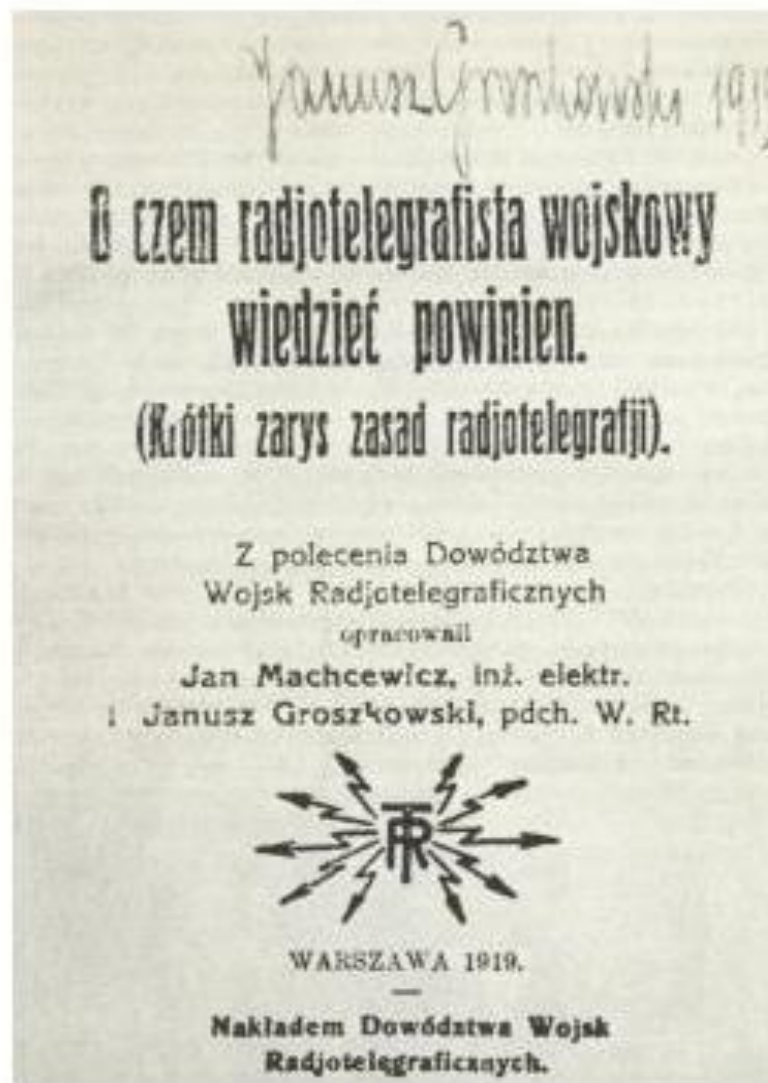
Cytat z Ars Technika

- Będziemy tu rozpatrywać projekt kierowania łodzią (wzgl. torpedą), jednakże, może on również znaleźć zastosowanie w żegludze powietrznej.

Pod wyrazem "kierowanie łodzi na odległość" należy rozumieć wykonywanie czynności związanych z poruszaniem steru w prawo i w lewo i puszczeniem w ruch i zatrzymywaniem śruby pociągowej; czynności te winny być, według założenia, wykonywane pośrednio z pomocą fal elektromagnetycznych (Hertza), wysyłanych z oddalonej stacji kierowniczej.

- O zdalnym sterowaniu łodzią pisano w «Przeglądzie Technicznym» już w 1910 roku (nr.13. s.170): «Na jeziorze Durendteich koło Norymbergii dokonano niedawno udatnych prób kierowania łodzi motorowej na odległość, przez fale elektryczne.

Pierwsza polska książka w języku polskim z zakresu radiotechniki

1919

Pierwsze publikacje

- Projekt kierowania na odległość za pomocą fal elektromagnetycznych (1918) Ars Technika
- O czym radiotelegrafista wojskowy wiedzieć powinien (1919) (z Janem Machcewiczem)
- Lampy katodowe (1921)
- Nowa metoda pomiaru stałych lampy katodowej trójelektrodowej (1922)
- Słownictwo lamp katodowych (1923)
- Lampy katodowe oraz ich zastosowanie w radjotechnice (1925)
- Z historii zjawiska Edisona (1931) zachowaniu się generatora własnowzbudnego przy modulacji siatkowej (1934) (z Zygmunttem Jelonkiem)
- Nowy sposób modulacji generatora magnetronowego (1936) (ze Stanisławem Ryzko)
- Radiotechnika. I. Lampy elektronowe (1938).

<http://hint.org.pl/f=BN;bn=Janusz+Groszkowski>

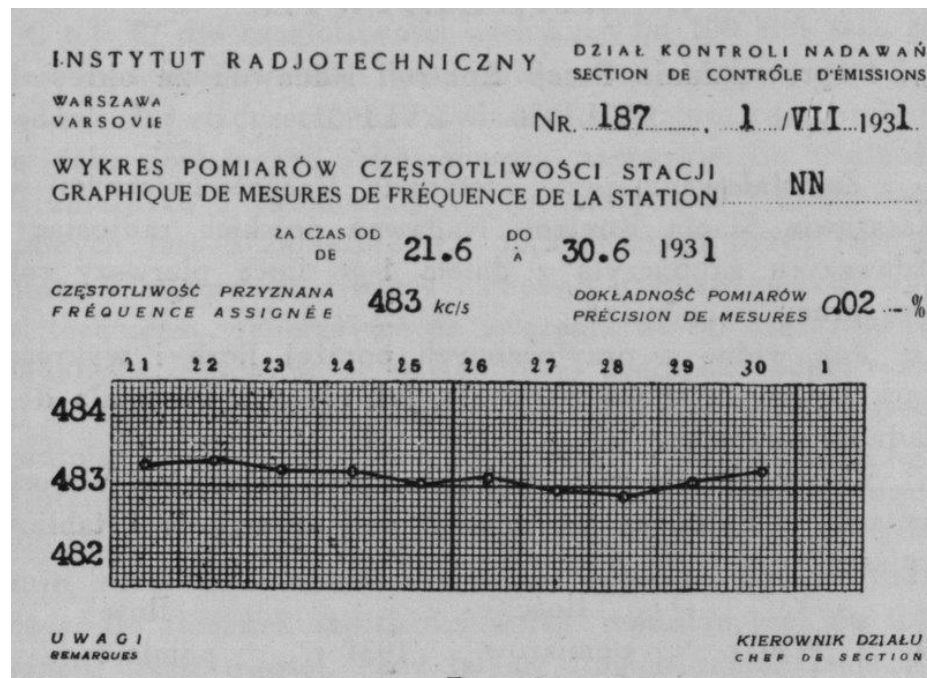
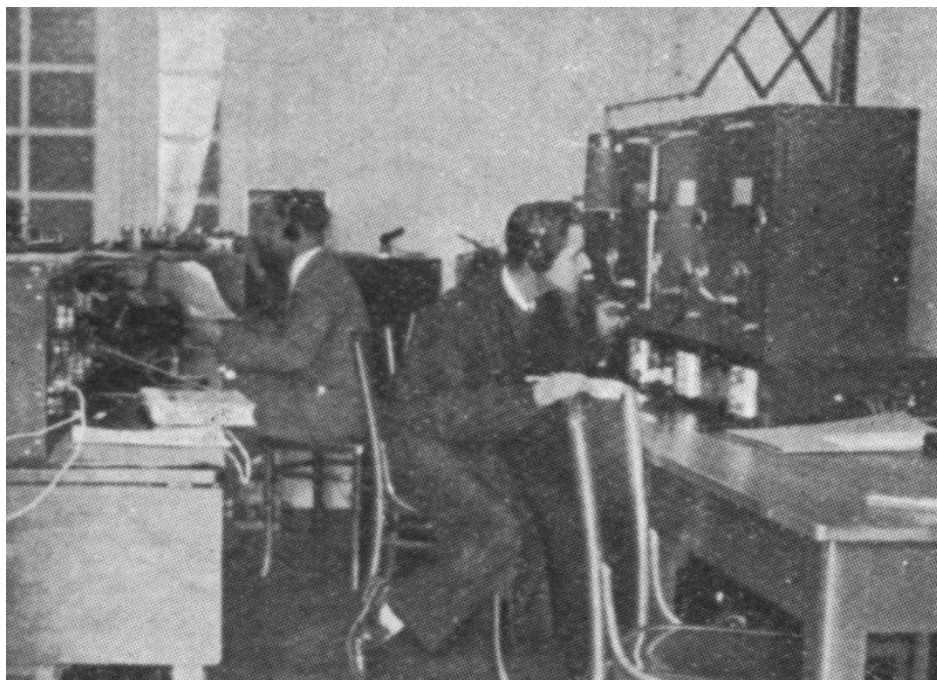
Kariera naukowa

Na podstawie rozprawy "*Metoda kompensacyjna kontroli stałości fali*" otrzymał stopień doktora nauk technicznych (z wyróżnieniem) w roku 1928. W tym samym roku, po przeprowadzeniu *venia legendi* (odpowiednik habilitacji), objął Katedrę Radiotechniki na Wydziale Elektrycznym PW. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w roku 1929, a następnie profesora zwyczajnego (1935). W roku 1933 został powołany na kierownika Studium Wojskowego PW, a w roku 1935 został dziekanem Wydziału Elektrycznego

Równocześnie z pracą naukową i dydaktyczną w Uczelni prowadził intensywną działalność doradczą i organizacyjną. Zainicjował utworzenie pierwszego w kraju Instytutu Radiotechnicznego (1928), którym kierował również po jego przekształceniu w 1934 r. w Państwowy Instytut Telekomunikacyjny. Od roku 1934 był członkiem Tymczasowego Komitetu Doradczo-Naukowego przy Ministerstwie ds. Wojskowych. Od początku istnienia polskiej radiofonii brał udział w pracach Komisji Technicznej Polskiego Radia. Dzięki jego pracom stabilność polskich radiostacji należała wówczas do najlepszych na świecie.

Instytut Radiotechniczny (IR).

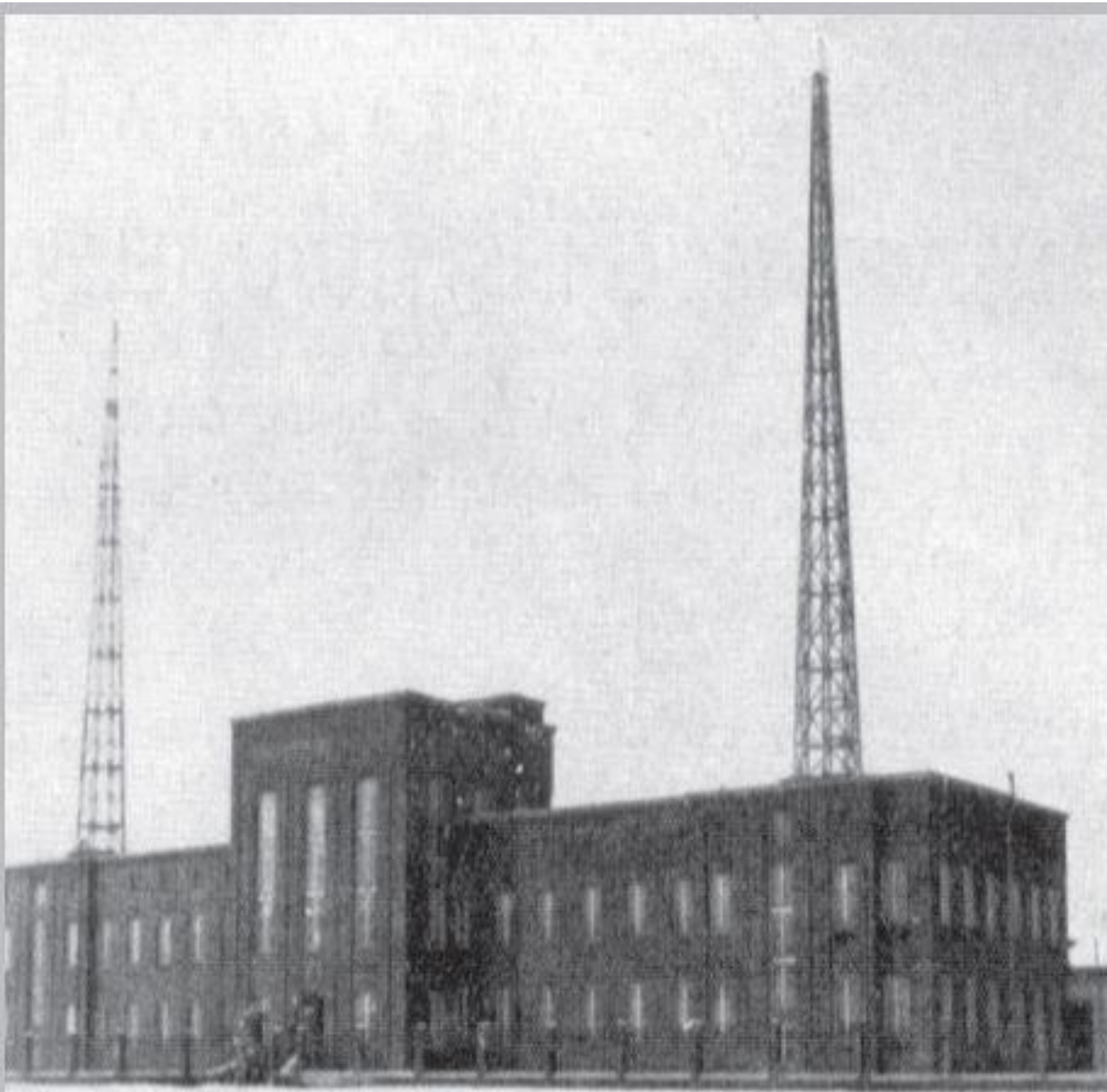
- w 1928 r. powołany Komitet Organizacyjny budowy Instytutu Radiotechnicznego (IR). Statut IR został zatwierdzony 4 września 1928 r.
- Dyrektorem instytutu i kierownikiem działu naukowego został prof. dr inż. Janusz Groszkowski.

Dokładność pomiaru częstotliwości rzędu 0,005 %,

Przy pomiarze trwającym 2 godziny uzyskiwano dokładność rzędu 0,0001 %.

**Udział w międzynarodowych porównaniach częstotliwości wzorców różnych laboratoriów
(przeprowadzanych drogą radiową)**

Siedziba PIT
przy ul.
Ratuszowej,
lata 30-te

Państwowy Instytut Telekomunikacyjny (P.I.T.).

- Działające od 1929 r. dwie oddzielnie placówki naukowo - badawcze Laboratorium Teletechniczne i Instytut Radiotechniczny zostały połączone Rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 20 lutego 1934 r. (Monitor Polski Nr 67 z dnia 22 marca 1934 r.) Powstał PIT.
- Wydział Teletechniki i Wydział Radiotechniki. Nieco później (w 1935 r.) powstał Wydział Specjalny.

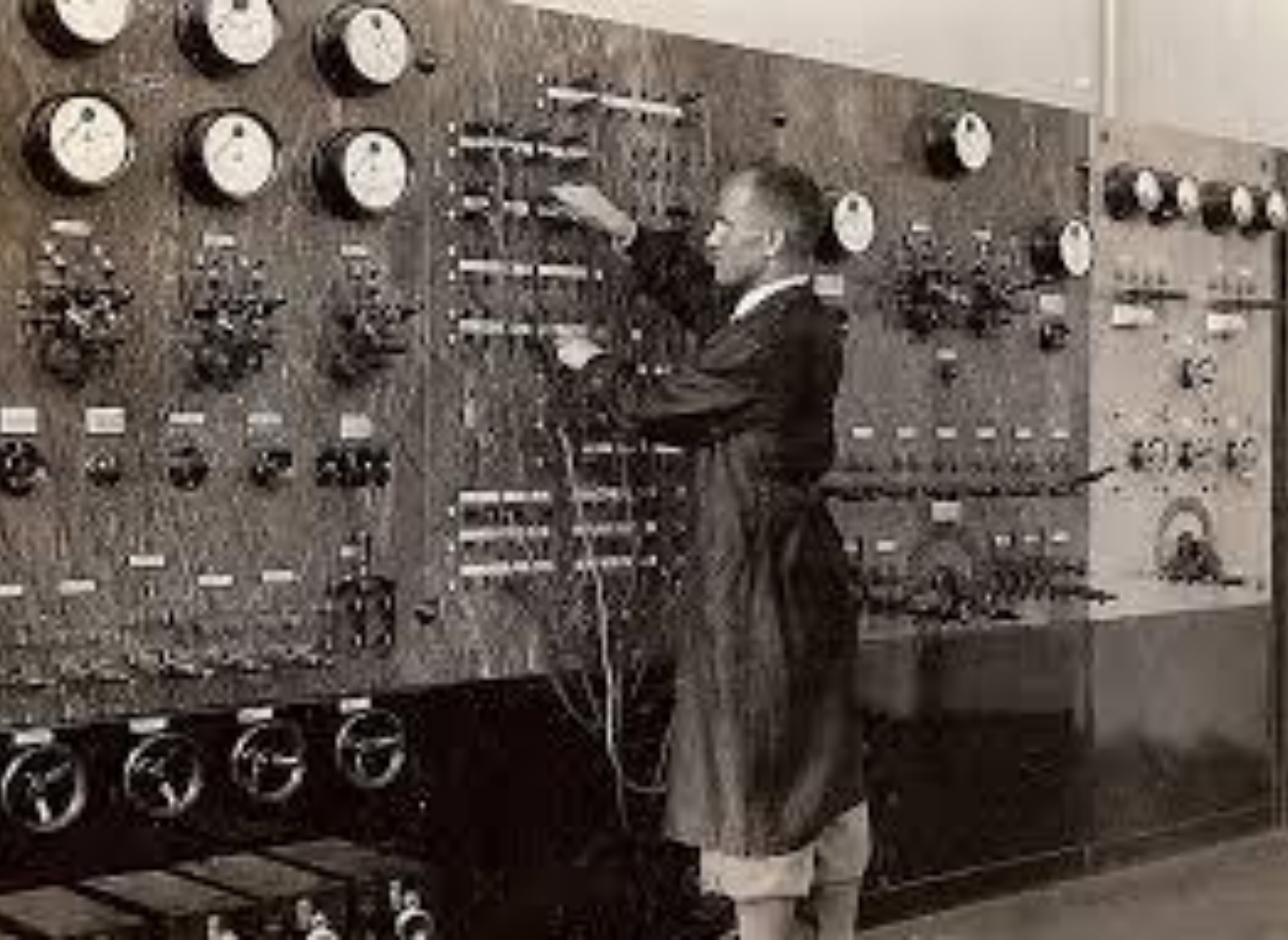
Dyrektor P.I.T.
prof. dr inż. Janusz Groszkowski

Oddział Konstrukcyjno-Warsztatowy

(P.I.T.). Widok pomieszczenia - laboratorium pomiarów teletechnicznych

Por inż. Stefan Jasiński,
prof. Janusz Groszkowski
(czy rzeczywiście to on?)

Widok okładki i pierwszej strony czasopisma WPIR t.3 z. 1, 1931 r.

WIADOMOŚCI I PRACE INSTYTUTU RADJOTECHNICZNEGO

Tom 3

Styczeń — Luty 1931

Zeszyt 1

WYNIKI 2-SERJI BADAŃ NAD ROZCHODZENIEM SIĘ FAL KRÓTKICH

Inż. D. M. SOKOLCOW
Wice-Dyrektor Instytutu Radjotechnicznego

Inż. J. BYLEWSKI
Asystent Instytutu Radjotechnicznego

W A R S Z A W A

WPIR 3 S. 1—32 1931
Zeszyt 1

SPIS RZECZY

	Str
Wstęp	3
I. Program badań	4
II. Stacja nadawcza	5
III. Wyniki badań	7
1. Zachowanie się różnych długości fal	7
2. Zachowanie się różnych punktów położonych na różnych trasach	13
3. Siła i okres dobrego odbioru	14
4. Wpływ wschodu i zachodu słońca	14
5. Wpływ zmiany mocy	21
6. Porównanie wyników badań w lecie i w jesieni	22
Załącznik I — Ocena siły odbioru	24
Załącznik II — Wykaz radiostacji	27
Załącznik III — Wykaz rysunków	28
Liste des figures (w języku francuskim)	29
Summary (w języku angielskim)	30
Résumé (w języku francuskim)	31
Zusammenfassung (w języku niemieckim)	32

[P.I.T.Laboratoria Telekomunikacyjne](http://www.laboratoria-telekomunikacyjne.cba.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=4&Itemid=6) - Lesław Kędzierski, Zygmunt Jelonek, Stanisław Ryżko, Janusz Groszkowski, Stefan Darecki, Jerzy Kahan, Marian Danysz, Ludomir Jawniszko. (http://www.laboratoria-telekomunikacyjne.cba.pl/index.php?option=com_content&view=article&id=4&Itemid=6)

RADJO BIBLIOTEKA № 1.

WŁ. S. KWIATKOWSKI

26 RADJOODBIORNIKÓW KRYSTAŁKOWYCH

**82 WZORY BUDOWY
ODBIORNIKÓW DLA FAŁ
DŁUGICH, KRÓTKICH I ZAGRANICY**

PRZEBUDOWA I UZUPEŁNIŁ

L. GADKOWSKI

PROFESOR
KATEDRY ELEKTROTECHNIKI I RADIOFIZYKI
POLITECHNIKI WARSZAWSKIEJ

WYDAWNICTWO KSIĘGARNI T. ULASIŃSKI
WARSZAWA, ŚLONIMSKA 35, TELEFON 10134.

BIBLIOTEKA SZKOŁY POWSZECHNEJ

ZENON KOSIDOWSKI

MÓWI DO WAS RADJO

Z CYKLU:
PRZEDMIOTY MÓWIĄ...

NR. 51

NAKŁADEM PAŃSTW. WYD. KSIĄŻEK SZKOLNYCH

NOWY SPOSÓB MODULACJI GENERATORA MAGNETRONOWEGO

Un nouveau moyen de modulation du générateur magnetronique

Prof. Dr. J. Groszkowski i Inż. S. Ryżko

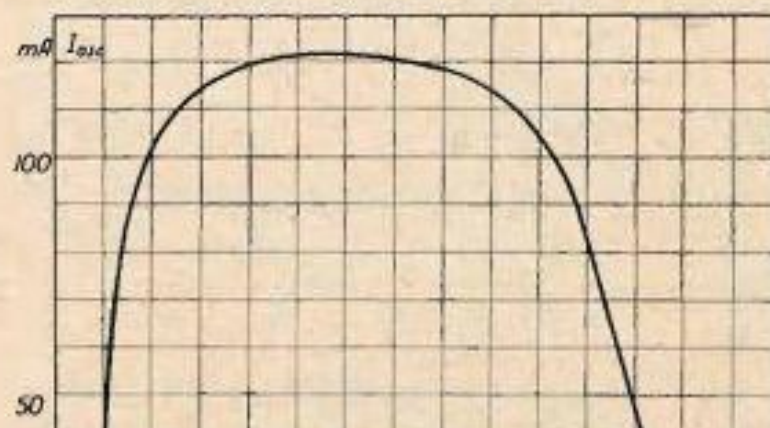
(Państw. Inst. Telekom. i Zakł. Radjotechn. Pol. Warsz.).

WSTĘP.

W nowoczesnej technice radiowej fal bardzo krótkich generator magnetronowy gra zasadniczą rolę. Najkrótsze fale radiowe, jakie udało się otrzymać w laboratorium (λ ok. 1 cm), były uzyskane przez zastosowanie generatora magnetronowego; również największe moce prądów o częstotliwości, odpowiadającej długościom fali od najkrótszych do paru metrów, były uzyskane przy pomocy generatora tego typu. Zastosowanie generatora magnetronowego do celów radjotelefonji przedstawia jednak znaczne trudności w związku z jego modulacją.

Artykuł niniejszy podaje nowy sposób modulacji generatora magnetronowego, polegający na wprowadzeniu do lampy magnetronowej dodatkowej elektrody; modulacja odbywa się przez zmianę potencjału tej elektrody. Sposób taki został zastosowany do magnetronu z anodą dzieloną dwuwycinkową (t. zw. split-magnetron).

sunku, drgania powstają raptownie przy pewnym napięciu anodowym, utrzymują się potem dla niewielkiego zakresu napięć przy stałej prawie amplitudzie, by przy dalszym wzroście napięcia anodowego szybko zaniknąć. Droga specjalnego doboru napięć zasilających i natężenia pola magnetycznego można wprawdzie rozciągnąć opadającą część

Telewizja

W 1935 roku podjęto w PIT z inicjatywy prof. Janusza Groszkowskiego, dyrektora PIT (którym pozostawał do roku 1951), systematyczne prace nad telewizją użytkową.

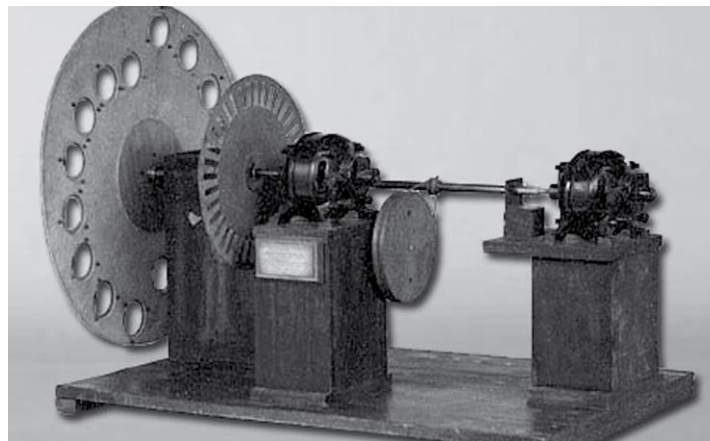
Pierwsze prace w dziale kierowanym przez inż. Lesława Kędzierskiego, dotyczyły systemów mechaniczno-elektronowych 90-liniowych i 120-liniowych z wykorzystaniem tarczy Nipkowa i lamp obrazowych z odchyłaniem i skupianiem elektrostatycznym.

Jesienią 1937 roku w Eksperymentalnej Stacji Telewizyjnej w Warszawie rozpoczęło pracę urządzenie do nadawania filmów kinematograficznych. Prace nad tym urządzeniem trwały od roku 1936.

W roku 1938 rozpoczęto prace dotyczące telewizji całkowicie elektronicznej 343-liniowej. Zbudowano kamerę, specjalne przyrządy pomiarowe oraz ultrakrótkofalowy nadajnik telewizyjny o mocy 200 W.

Stacja telewizyjna w stolicy

WARSZAWA. (tel. wł.). Na drapaczu chmur w Warszawie przy placu Napoleona została za-
instalowana wieżyczka o misternej konstrukcji.
Z wieżyczki tej będą nadawane obrazy telewizyjne. Warszawska stacja telewizyjna ma na
razie charakter czysto doświadczalny. Chodzi
głównie o przeszkolenie personelu i zaznajomienie go z tajnikami telewizji. (M)

Tarcza
Nipkowa,
1936

Wybuchła II Wojna Światowa

Po 1 września 1939 roku otrzymał ze Sztabu Wojska Polskiego rozkaz ewakuacji (wraz z Państwowym Instytutem Telekomunikacyjnym) na wschód kraju. Do roku 1941 przebywał we Lwowie, gdzie zorganizował Katedrę Radiotechniki w instytucie Politechnicznym i został wykładowcą, skupiając wokół siebie liczne grono Polaków, którym zapewniał możliwie bezpieczne warunki pracy naukowej w okresie okupacji. Po powrocie do Warszawy wykładał w Państwowej Wyższej Szkole Technicznej, utworzonej za zgodą władz okupacyjnych w gmachach Politechniki, w której tajne wykłady odbywały się według programów przedwojennych. Brał czynny udział w ruchu oporu jako żołnierz Armii Krajowej, rozszyfrował układ sterowania niemieckich pocisków rakietowych V-2. (patrz. Opracowanie A. Górala [2])

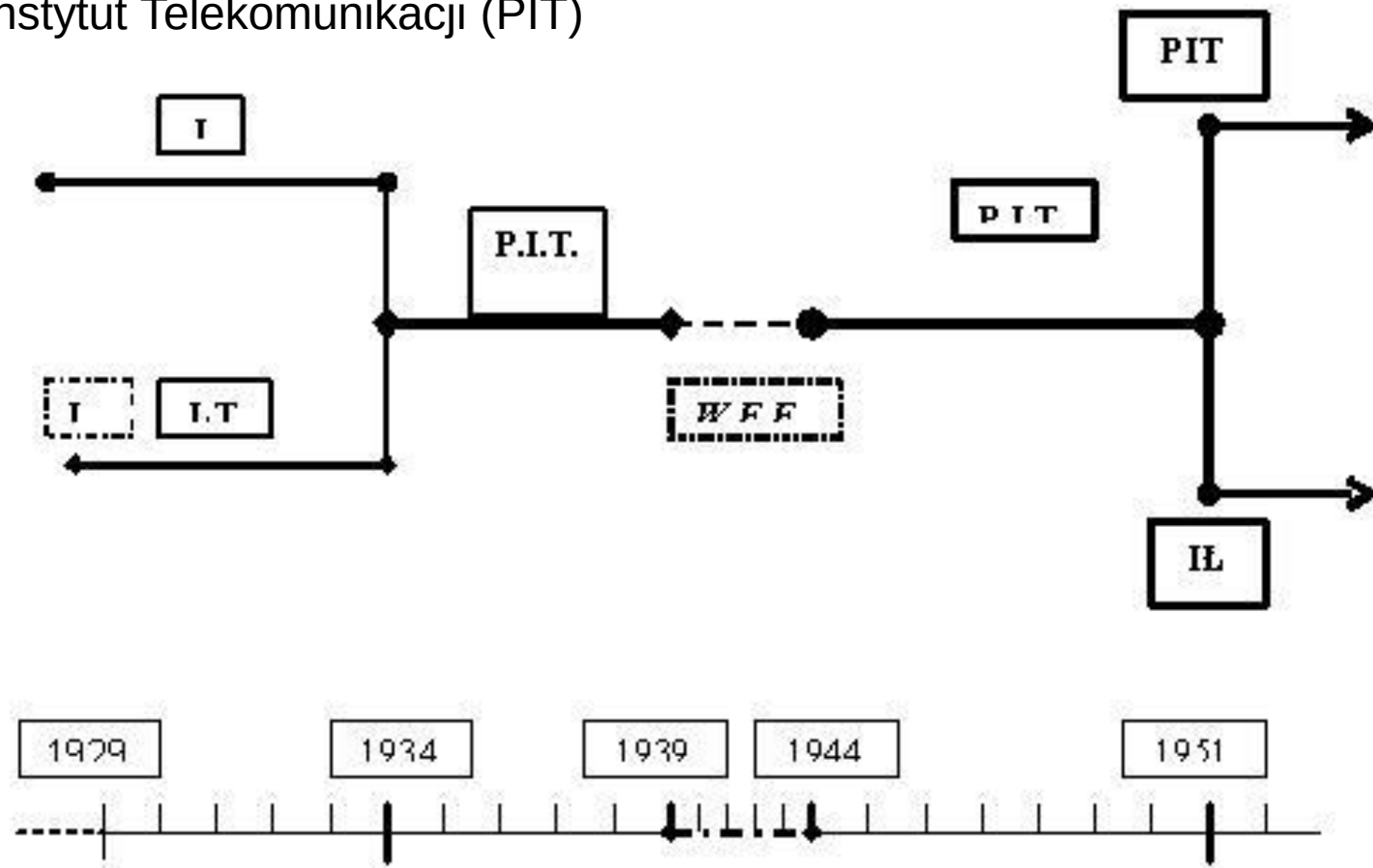

<http://slideplayer.pl/slide/1217810/>

Odbudowa P.I.T. 1944 - 1946

- Odtworzenie stanu osobowego pracowników: inżynierjno-technicznych było 74 osoby; administracyjnych – 51 osób; warsztatowych – 79 osób. Razem 204 osoby.
- Szkolenie i Remont urządzeń.
- wydawanie Przeglądu Bibliograficznego Telekomunikacji (PBT) jako dodatku do Przeglądu Telekomunikacyjnego, co stanowiło kontynuację PBT wydawanego przed wojną w latach 1936-1939.
- Restytuowano działalność Sekcji Teletechnicznej Stowarzyszenia Elektryków Polskich,
- Od stycznia 1946 r. wznowiono wydawanie Kwartalnika Telekomunikacyjnego i Przeglądu Telekomunikacyjnego.

Genealogia organizacji, powstania i działania placówek n-b (w okresie międzywojennym i latach pięćdziesiątych po wojnie), z których wywodzi się Instytut Łączności (IŁ) i Przemysłowy Instytut Telekomunikacji (PIT)

Niezależnie od przedstawionego pnia naukowo-badawczego istniał również pień drugi drzewa telekomunikacji - pień badawczo-techniczny realizowany przez działy studiów PWŁ i PWATT, a następnie PZTiR, z których wywodzi się Instytut Tele- i Radiotechniczny. (PWŁ - Państwowa Wytwórnia Łączności – od 1927 r.; PWATT- Państwowa Wytwórnia Aparatów Telefonicznych i Telegraficznych – od 1920 r.; PZTiR – Państwowe Zakłady Tele- i Radiotechniczne – od 1932 r.)

Przemysłowy Instytut Telekomunikacyjny (P.I.T.). 1951 - 1956

- Działalność PIT
- Rozwój przemysłu telekomunikacyjnego
- Kontynuacja studiów nad techniką impulsową
- prace nad telewizją monochromatyczną, Pierwszy pokaz 15 grudnia 1951 r. w siedzibie Związku Nauczycielstwa Polskiego w Warszawie, podczas wystawy „Radio w walce o pokój i postęp”.
- Telefonia nośna wielokrotna
- Stabilizacja częstotliwości
- Badania propagacyjne i pomiary częstotliwości nadajników (współpraca PIR)
- powołanie w 1951 r. Wydzielonego Laboratorium Konstrukcyjnego (TL) przy Zakładach Radiowych im. M. Kasprzaka, w celu opracowanie prototypu pierwszego typu radaru – radaru ostrzegawczego oraz stworzenie zespołu umożliwiającego zaadaptowanie licencji na radzieckie urządzenia radarowe z ówczesnego ZSRR

W roku 1952 następuje zmiana kierownictwa P.I.T. będąca skutkiem zmian polityki naukowej i zmian politycznych i gospodarczych kraju. Prof. Janusz Groszkowski – wybitny uczony, od 1929 r. organizator i kierownik polskich placówek naukowo-badawczych z dziedziny telekomunikacji, ustępuje ze stanowiska Dyrektora PIT i przechodzi do pracy na Politechnice Warszawskiej. Dyrektorem PIT został inż. Stanisław Dzikiewicz, natomiast działalnością naukowo – badawczą kierował mgr inż. Stanisław Kielan, a następnie od 1954r. inż. Andrzej Wojnar

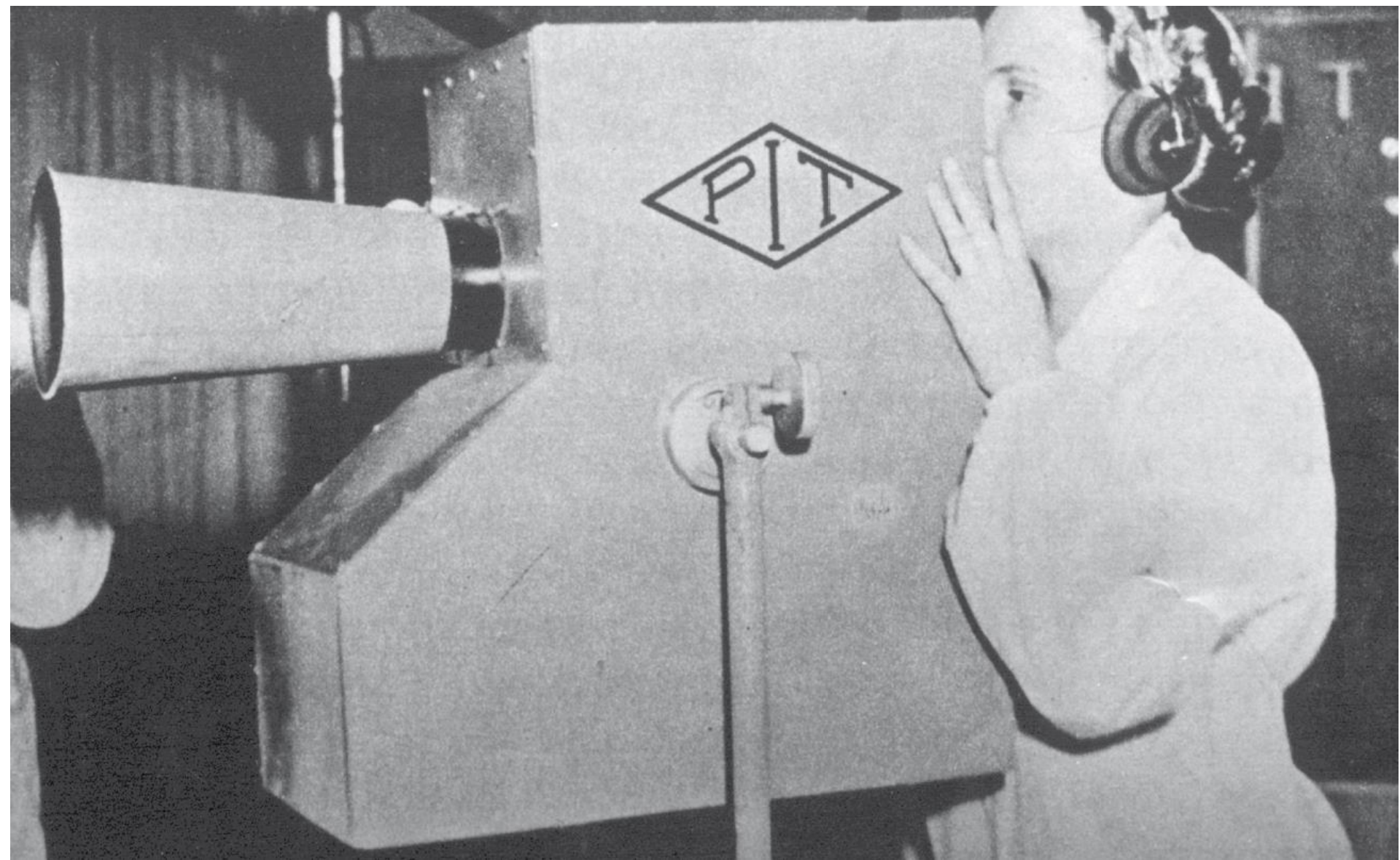
- W roku 1945 objął ponownie wykłady z radiotechniki, a także z lamp elektronowych i techniki wysokiej próżni na Wydziale Elektrycznym PW, a następnie na Wydziale Łączności (później Elektroniki, a obecnie - Elektroniki i Technik Informacyjnych) Politechniki Warszawskiej, które prowadził aż do przejścia na emeryturę w roku 1968.
- Był promotorem 33 doktorantów. Obok pracy na Politechnice Warszawskiej, kontynuował prace nad organizowaniem i rozwijaniem placówek badawczych, zwłaszcza w dziedzinie elektroniki. Był założycielem Zakładu Elektroniki przy PAN. Wchodził w skład rad programowych czasopism, naukowych, m.in. był redaktorem naczelnym wydawnictw periodycznych PAN: "Archiwum Elektrotechniki" (1952-1971) i "Nauka Polska" (1963-1971).
- W 1972 r. został posłem na Sejm PRL VI kadencji i zastępcą przewodniczącego Rady Państwa. Bezskuteczność jego licznych interwencji poselskich u ówczesnych władz PRL w sprawach ludzi pokrzywdzonych, a także obserwacje sposobu działania sądów i prokuratury, skłoniły go najpierw do złożenia *"Memoriału do Rady Państwa o postępowaniu organów wymiaru sprawiedliwości"*, a następnie do zrzeczenia się mandatu posła na Sejm i funkcji zastępcy przewodniczącego Rady Państwa (1976). Do życia publicznego powrócił na krótko w roku 1980 swoim słynnym przemówieniem o *potrzebie odnowy moralnej*, wygłoszonym na forum Zgromadzenia Ogólnego PAN. Był doradcą wielu środowisk ówczesnej "Solidarności".

- W Jego dorobku naukowym znajduje się 16 patentów i 361 publikacji, a wśród nich wiele książek wydanych w kraju i za granicą. Jest autorem m.in. pierwszej w literaturze światowej monografii "*Lampy katodowe oraz ich zastosowanie w radiotechnice*" (1925), przetłumaczonej i wydanej 2 lata później we Francji.
- W 1937 r. (wraz ze Stanisławom Ryżką) zastosował, jako pierwszy w świecie, katodę tlenkową w magnetronie, a 2 lata później skonstruował magnetron metalowy z obwodami wewnętrznymi i katodą tlenkową.
- W latach 1932-1933 zajmował się nieliniową teorią generacji i stabilizacji drgań. Jego prace w tej dziedzinie wniosły istotny wkład do rozwoju elektroniki. Światową sławę przyniosła mu publikacja "*The Interdependence of the Frequency Variation and Harmonic Content and Constant Frequency Oscillator*" zamieszczona w "Proceedings of Institute of Radio Engineering" (1933), w której wyprowadził zależność zmiany częstotliwości drgań generatora od zawartości harmoniczných (zwaną równaniem Groszkowskiego). Podsumowaniem 30 lat pracy nad teorią generacji, a także wielu artykułów i książek z tej dziedziny, była monografia o światowym rozgłosie "Frequency of Self Oscillations" (1964).

Telewizja po wojnie

- W 1951 roku odbyły się pierwsze pokazy polskich osiągnięć z dziedziny telewizji (na wystawie „Radio w służbie postępu i pokoju”). W tym samym roku, w wyniku podziału Państwowego Instytutu Telekomunikacyjnego na dwie placówki, wyłonił się Instytut Łączności i w jego skład wszedł Zakład Telewizji.
- Po pokazie osiągnięć, podjęto decyzję wybudowania Doświadczalnej Stacji Telewizyjnej Instytutu Łączności, złożonej ze studia i pokoju kontrolnego wraz z salą aparatury, w gmachu przy ulicy Ratuszowej 11. W 1951 roku odbyły się pierwsze pokazy polskich osiągnięć z dziedziny telewizji na wystawie „Radio w służbie postępu i pokoju”. W tym samym roku, w wyniku podziału Państwowego Instytutu Telekomunikacyjnego na dwie placówki, wyłonił się Instytut Łączności i w jego skład wszedł Zakład Telewizji.
- Po pokazie osiągnięć, podjęto decyzję wybudowania Doświadczalnej Stacji Telewizyjnej Instytutu Łączności, złożonej ze studia i pokoju kontrolnego wraz z salą aparatury, w gmachu przy ulicy Ratuszowej 11. Zespół: doc. mgr inż. Lesław Kędzierski, doc. mgr inż. Tadeusz Bzowski, mgr inż. Andrzej Kiełkiewicz, mgr inż. Stanisław Ogulewicz, inż. Jerzy Jabłczyński i inż. Karol Mori.

**Profesor J. Groszkowski prowadzi obrady Rady Naukowej IŁ
(z lewej prof. W. Nowicki z prawej dyr. A. Zieliński)**

50. Rocznica utworzenia IŁ – prof.. J. Groszkowski z dyr. A. Zielińskim

Spotkanie Prof. dr inż. Janusza Groszkowskiego
z dawnymi i swymi współpracownikami z Instytutu Radioelektrznego i Państwowego
Instytutu Telekomunikacyjnego (1928-1939-1951) przy udziale Rady Naukowej, Dyrekcji
i Kierowników Zakładów Instytutu Łączności z okazji 50-lecia Jego pracy naukowej.
Instytut Łączności, W-wa Miedzeszyn, 27 czerwca 1968 r.

50. Rocznica utworzenia IŁ

Stoją od lewej,
prof. Szpigler, Kuhn, prof.. J. Groszkowski prof. Kuhn, prof.. S. Jarkowski, prof.. L. Kędzierski

Instytut Podstawowych Problemów Techniki PAN

Siedziba IPPT przy ul Świętokrzyskiej (od 1957r.)

**Dyrektor IPPT-PAN
Janusz Groszkowski
1961-1963**

Janusz Groszkowski

Prof. Janusz Groszkowski

- Wczesne Jego zainteresowania techniką próżni dokumentuje pierwsza publikacja z tej dziedziny (1925). Późniejsze badania dotyczyły głównie miernictwa próżni. Szeroko cytowane są Jego prace poświęcone badaniom głowic jonizacyjnych do pomiaru niskich ciśnień gazu. Najważniejszą publikacją z tej dziedziny była "*Jauge manometrique a collecteur extérieur pour pression très bases*" (1966). Opracowanie to otworzyło nowy rozdział w dziedzinie próżni i stało się impulsem wielu prac prowadzonych do dziś w czołowych laboratoriach Kanady, USA i Japonii.
- Jest On także autorem pierwszej w Polsce monografii "*Technika wysokiej próżni*" (1948). W latach pięćdziesiątych i siedemdziesiątych XX wieku, opublikował 4 następne monografie przetłumaczone na języki rosyjski i czeski.
- Należał do wielu krajowych i zagranicznych towarzystw oraz instytucji naukowych. Był m.in. członkiem Akademii Nauk Technicznych (od 1936) oraz Towarzystwa Naukowego Warszawskiego (od 1949), wiceprezesem (1956-1962), a w latach 1963-1972 prezesem PAN.
- Był współzałożycielem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej (PTETiS). W roku 1962 otrzymał członkostwo honorowe PTETiS.

Był członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP, od 1919 r.), prezesem (1936-1937) i członkiem honorowym (nr 19, 1957).

Był również członkiem IEEE (Institute of Electrical and Electronics Engineers, od 1932) i członkiem dożywotnim (od 1971) członkiem honorowym francuskiego Société des Électriciens et Électroniciens (od 1967), wiceprezesem Union Radio-Scientifique Internationale (1966-1972) oraz członkiem sześciu zagranicznych akademii nauk.

Jest laureatem Nagród Państwowych I stopnia (1951, 1955, 1968) oraz specjalnej Nagrody Państwowej (1979), doktorem *honoris causa* Politechniki Warszawskiej (1962), Politechniki Łódzkiej (1964) i Politechniki Gdańskiej (1975). Był wielokrotnie odznaczany, w tym: Medalem i Krzyżem Niepodległości (1931), Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (1937 i 1955) i Złotym Krzyżem Orderu Virtuti Militari (1974).

Zmarł 3 sierpnia 1984 roku w Warszawie. Pośmiertnie został patronem 8 szkół średnich. Jego imię nosi Wojskowy Instytut Łączności oraz Gmach Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych PW. Do dziś pozostaje wzorcem moralnym.

Medal 25-lecia PTETiS z podobizną prof. Janusza Groszkowskiego został zaprojektowany przez artystę plastyka-medaliera Edwarda Łagowskiego

Był współzałożycielem
PTETiS.

W roku 1962 otrzymał
członkostwo honorowe
PTETiS.

Patronat

- Nazwisko Janusza Groszkowskiego zostało umieszczone na pomniku poświęconemu akcji V1 i V2 odsłoniętym w 1991 przed gmachem Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej.
- Nazwiskiem prof. Janusza Groszkowskiego nazwano Gmach Wydziału Elektroniki i Technik Infomacyjnych PW.
- Jest Patronem Oddziału Elektroniki, Informatyki, Telekomunikacji SEP
- Nazwiskiem prof. Janusza Groszkowskiego nazwano ulicę na warszawskiej Nowej Pradze, w sąsiedztwie siedziby Instytutu Tele- i Radiotechnicznego. U wejścia do Instytutu znajduje się popiersie prof. Janusza Groszkowskiego.
- W 1997 imię prof. Janusza Groszkowskiego nadano [Wojskowemu Instytutowi Łączności](#) w Zegrzu Południowym.
- Zespół Szkół Elektrycznych w Białymstoku nosi imię profesora Janusza Groszkowskiego [\[14\]](#).
- Zespół Szkół Elektryczno-Elektronicznych w [Radomsku](#) nosi imię profesora Janusza Groszkowskiego.
- Zespół Szkół Elektronicznych i Ogólnokształcących w [Przemysłu](#) nosi imię prof. Janusza Groszkowskiego.
- „Elektryk” – Zespół Szkół w [Mielcu](#) nosi imię prof. Janusza Groszkowskiego.
- Technikum Łączności im. prof. dr inż. Janusza Groszkowskiego w Zespole Szkół Nr 37 im. Agnieszki Osieckiej, Warszawa, **al. Stanów Zjednoczonych 24**
- Zespołu Szkół nr 2 im. prof. Janusza Groszkowskiego w Pabianicach.

PROF. DR. H.C.
JÓZEF
GOSTKOWSKI
UWIELBIAŁY UCIELE
PIKAR
POLSKIEJ I MIĘDZYNARODOWEJ
NACZELNICTWA

Monografie

- *Lampy katodowe oraz ich zastosowanie w radiotechnice (1925)*
- *Zmiany częstotliwości a zawartość harmoniczných w układach oscylacyjnych (1932)*
- *O cieplnym współczynniku indukcyjności cewek (1935)*
- *Generacja i stabilizacja częstotliwość (1947)*
- *Technika wysokiej próżni (1972)*

Lista honorów, jakimi
obdarzono profesora, jest
bardzo długa:

Był doktorem honoris
causa trzech polskich
politechnik, członkiem
sześciu zagranicznych
akademii nauk.

Był także pierwszym
prezesem
Polskiego Związku
Krótkofalowców,
który uhonorował go
legitymacją z numerem 1
oraz Odznaką Honorową
PZK – też z numerem 1.

- członek [Akademii Nauk Czechosłowacji](#) (1965)
- członek [Akademii Nauk Węgier](#) (1965)
- członek [Akademii Nauk ZSRR](#) (1965)
- członek Akademii Nauk [Rumunii](#) (1966)
- członek [Akademii Nauk Bułgarii](#) (1966)
- członek Akademii Nauk [Kuby](#) (1971)
- członek honorowy SEP (1957)
- Członek honorowy PTETiS (1962)
- członek honorowy Stowarzyszenia Elektryków Francuskich (1967)
- członek honorowy Stowarzyszenia Elektryków Amerykańskich (1971).

Doktoraty honoris causa

- Doktor honoris causa
Politechniki Warszawskiej (1962)
- Doktor honoris causa
Politechniki Łódzkiej (1964)
- Doktor honoris causa
Politechniki Gdańskiej (1975)

- Order Budowniczych Polski Ludowej (1964)
 - Order Sztandaru Pracy I klasy
 - Krzyż Złoty Orderu Wojennego Virtuti Militari
 - Krzyż Komandorski Orderu Odrodz
- Niezależnie od przedstawionego pnia naukowo-badawczego istniał również pień drugi drzewa telekomunikacji - pień badawczo-techniczny realizowany przez działy studiów PWŁ i PWATT, a następnie PZTiR, z których wywodzi się Instytut Tele- i Radiotechniczny.
- (PWŁ - Państwowa Wytwórnia Łączności – od 1927 r.; PWATT- Państwowa Wytwórnia Aparatów Telefonicznych i Telegraficznych – od 1920 r.; PZTiR – Państwowe Zakłady Tele- i Radiotechniczne – od 1932 r.) enia Polski – dwukrotnie (1954)[12]
 - Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski
 - Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski
 - Krzyż Niepodległości
 - Złoty Krzyż Zasługi
 - Złoty Medal „Za zasługi dla obronności kraju”
 - Srebrny Medal „Za Zasługi dla Obronności Kraju”
 - Medal 30-lecia Zwycięstwa w Wielkiej Wojnie Ojczyźnianej 1941–1945 (Związek Radziecki)
 - Nagroda Państwowa I stopnia – trzykrotnie (1951, 1955, 1968)
 - Specjalna Nagroda Państwowa (1979)

- Był członkiem (od 1919 roku), prezesem (1936-1937) i członkiem honorowym (nr 19, 1957) Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP). Był również członkiem (od 1932) i członkiem dożywotnim (od 1971) IEEE (Institute of Electrical and Electronics Engineers), członkiem honorowym francuskiego Société des Électriciens et Électroniciens (od 1967), wiceprezesem Union Radio-Scientifique Internationale (1966-1972) oraz członkiem sześciu zagranicznych akademii nauk.
- Jest laureatem Nagród Państwowych I stopnia (1951, 1955, 1968) oraz specjalnej Nagrody Państwowej (1979), doktorem *honoris causa* Politechniki Warszawskiej (1962), Politechniki Łódzkiej (1964) i Politechniki Gdańskiej (1975). Był wielokrotnie odznaczany, w tym: Medalem i Krzyżem Niepodległości (1931), Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (1937 i 1955) i Złotym Krzyżem Orderu Virtuti Militari (1974).
- Zmarł 3 sierpnia 1984 roku w Warszawie. Pośmiertnie został patronem 8 szkół średnich. Jego imię nosi Wojskowy Instytut Łączności oraz Gmach Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych PW. Do dziś pozostaje wzorcem moralnym.

Zaczerpnięto z prac:

1. Pod red. J.S. Bobera i R. Z. Morawskiego: Profesorem i docenci Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej 1951-2001". Oficyna Wyd. PW, Warszawa 2001. ISBN 83-914580-3-2.
2. <https://historiainformatyki.pl/historia/prof-janusz-groszkowski-w-relacji-a-gorala> Prof. J. Groszkowski w relacji prof. A Górala 1988.pdf
3. Andrzej Hildebrandt Instytut Łączności na przestrzeni lat – ludzie, wydarzenia, liczby
4. Jacek Nowicki, Eksperymentalna stacja telewizyjna w Warszawie 1937-39, SEP 2017

prof. Janusz Groszkowski

Opracował dla
Sekcji Automatyki i Pomiarów OW SEP
Na seminarium w dn. 21 lutego 2018 r.

Jacek Jarkowski